PHILOLOGOS PAEDAGOGOSQUE GERMANOS

DIEBUS XXVII—XXX M. SEPT. A. MDCCCLXIV

HANNOVERAE CONVENTUM AGENTES

SALVERE JUBENT

LYCEI HANNOVERANI MAGISTRI.

HANNOVERAE.

FORMIS EXPRESSIT FR. CULEMANN.

1864.

DATIVI LOCALIS

QUAE

SIT VIS ATQUE USUS IN HOMERI

CARMINIBUS.

SCRIPSIT

C. CAPELLE.

Dativi localis quae sit vis atque usus in Homeri carminibus.

§. 1. Prooemium.

In introitu commentationis nostrae nonnulla de forma locativi monere mihi liceat. Gentem illam perantiquam, unde linguae omnes indoeuropaeae originem duxerunt, octo casibus nomina flexisse constat inter viros doctos, qui linguarum inter se instituunt comparationem. Atque omnes, quae ad hanc stirpem referendae sunt, linguae genetivum, dativum, accusativum retinuerunt, pristinus vero casuum numerus in solis linguis sanscrita et send servatus est, alii in alia lingua ita obsoleverunt, ut vix vestigia etiamtum reperiantur. Quod eo factum est, quod terminationibus plenioribus magis magisque deminutis corruptisque singuli in dies inter se fierent similiores atque tandem in unam formam coalescerent. Accedebat, quod nonnulli casus significationis quadam complexione inter se cohaerebant. Sic factum est, ut duarum nonnunquam formarum altera tantum necessaria esse videretur. Atque in Graeca quidem lingua tres in unum coaluerunt casus,

dativus, locativus, instrumentalis. Difficile autem est de forma judicium. Dubitatur enim, an dativus Graecus terminationes assumserit locativi amiseritque proprias. Hoc ita esse pro certo habet Boppius [1]). Itaque linguarum tantum Sanscritae, Send, Latinae, Gothicae, Litavicae dativos inter se comparat [2]) Graecum vero dativum cum locativo Sanscrito, Send, Litavico componit. Neque idem in formis χώρῃ, οἴκῳ propriam dativi terminationem apparere, locativi remansisse vestigia in vocibus χαμαί, οἴκοι censet, sed nihil has formas inter se differre judicat, atque utramque locativo esse vindicandam [3]). Quod pro certo affirmare non ausim, quum non intellegam, cur errent, qui maximam quidem partem dativi terminationem terminatione locativi esse expulsam concedunt, exsistere vero putant pristinae vestigia formae in dativis sg. declinationum primae et secundae i. e. in dativis vocum in α et ο desinentium [4]). Huic sententiae ut faveat adducetur, qui linguam Latinam, quae summa cum Graeca necessitudine conjuncta est, comparare voluerit. Neque vero nostrum est inter utramque sententiam dijudicare. Hoc unum tenemus, in lingua Graeca terminationibus locativi dativi terminationes aut omnino aut certe maximam partem esse expulsas. Enumerabimus formas illas in αι et οι desinentes [5]), tum vero statim ad id, quod nobis proposi-

---

[1]) cf. *Vergl. Gram.* I, p. 396: Der Locativ hat im Griechischen das Geschäft des Dativs übernommen, aber auch die locale Bedeutung nicht untergehen lassen. Longe aliter judicat *Pott*, *etym. Forsch.* II, 635 sq. Über die ganze Frage vergleiche auch *G. Gerland*, *der altgriechische Dativ.* Marburg 1859. — [2]) cf. ib. p. 343 sq. — [3]) In den Formen χώρῃ, οἴκῳ ist das ι zum ι subscr. herabgesunken und durch Erweiterung des Stammvocals ersetzt. — [4]) cf. *Leo Meyer*, *Gedr Vergl. d. griech. und lat. Decl.* p. 39 sq. 45 sq. — [5]) Sunt vero hac apud Homerum: οἴκοι Α, 113. α, 12, multis aliis locis; (littera majuscula ubique notavimus locos Iliadis, minuscula Odysseae) χαμαί Ε, 442. η, 160. Λ, 145. χ, 188. Δ, 482. ϱ, 490. χαμαι-

tum est, progrediemur. Quaeritur autem a nobis, *quatenus apud Homerum pateat usus dativi localis.* Hoc unum restat, ut moneamus, etiamsi censuerimus δόμῳ, φυγῇ proprias dativi esse formas, locativo tribuenda esse χαμαί, οἴκοι, tamen esse concedendum, etiam illas formas sensu usurpari locali. Unde intelliges, quanto hi casus necessitudinis vinculo contineantur, judicabisque fortasse, non pro certo posse dici, quae formae dativi, quae sint locativi. Hanc igitur quaestionem mittentes jam id agimus, ut dativi usu in Homeri carminibus diligenter perquisito ea afferamus et digeramus exempla, ubi sensu locali hunc casum a poeta usurpatum esse appareat.

Atque quum non solum dativo aut solo aut praepositionibus juncto in Homero significetur, quo loco quid fiat, de suffixis quoque, quae dicuntur, quae eundem usum habent, breviter monebimus. In quibus saepissime usurpatur -θι, cujus exempla collegit Leo Meyer[6]), -ι invenitur in ὕψι, ἄγχι (Gerland p. 22 sq.), singularis est forma ἦχι (Gerland p. 27 sq.). Accedunt ἐνταυθοῖ αὐτοῦ, ἔνθα, ἵνα, τῇ, ᾗ, ᾗπερ, πῇ, πάντῃ, ὅπῃ (Gerland p. 12 sq.). Denique suffixum φιν, φι[7]) etiam praepositione carens sensu locali usurpavit Homerus ι, 238. (θύρηφιν) N, 168. (κλισίηφι) B, 480. (ἀγέληφιν) T, 323. (Φθίηφι) Non afferri potest Φ, 295. (Ἰλιόφιν), quod Boppius de loco illic dictum esse judicat, sed rectissime H. L. Ahrens, cui assentiuntur alii, Ἰλίοο correxisse videtur. Neque αὐτόφιν nisi praepositioni junctum sensu usurpatur locali.

Iam vero ita rem instituemus, ut primum nomina propria, quibus, quo res loco fiat, significatur, breviter

---

γενής h. Ven. 108. Cer. 353. χαμαιεύνης Π, 235. χαμαιευνάς K, 243. Ξ, 15. Πυλοιγενής B, 54. Ψ, 303. h. Ap. 424. — [6]) l. c. p. 52—53. Gerland, p. 21 sq. — [7]) cf. Boppium l. c. p. 431. L. Meyer l. c. p. 108 sqq.

enarremus, tum pergamus ad nomina appellativa, denique quomodo ad animum quoque haec loci notio transferatur, exemplis doceamus.

§. 2. Nomina propria.

Dativus localis ad verba quoque, quae motum significant, apponitur. Genetivus vero, qui et idem quanquam rarius hoc sensu ponitur [8]), non significatione proprie locali, sed partitiva usurpatus est [9]). Iam *urbium, terrarum insularum* nomina afferemus, quorum dativus invenitur localis, in qua re tenendum est, multo saepius dativum inveniri cum praepositione junctum. Atque Θήβῃ et Θήβῃσιν legitur Z, 397. ἔναι' ἐν Θήβῃ ὑποπλακίῃ. X, 479. ἰῇ ἄρα γιγνόμεθ' αἴσῃ, σὺ μέν —, αὐτὰρ ἐγὼν Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεντι; accedit praepositio Z, 223. ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν. Ξ, 323. Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ. λ, 275. ἐν Θήβῃ. ο, 247. ἐν Θήβῃσιν. δ, 126. ἔναι' ἐν Θήβῃς Αἰγυπτίῃς. B, 700. ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο. Ἄρνῃ. H, 9. Ἄρνῃ ναιετάοντα Μενέσθιον. Ἑλλάδι. Π, 595. Ἑλλάδι οἴκια ναίων. Πλευρῶνι et Καλυδῶνι. N, 217. ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε. (non recte Faesi verba explicavit). ἐν apponitur Ξ, 116. ᾤκεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι. Φθίηφι. T, 323. ὃς Φθίηφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει. cf. A, 155. ἐν Φθίῃ (καρπὸν ἐδηλήσαντο). Ἄργεϊ. Z, 224. σοὶ ξεῖνος Ἄργεϊ μέσσῳ εἰμί. (vide μέσος §. 3, I, 5.) Ξ, 119. Ἄργεϊ νάσθη. δ, 174. καί κέ οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν. Adjicitur praepositio A, 30. μὶν γῆρας ἔπεισιν ἐν Ἄργεϊ. Z, 456. ἐν Ἄργει ἐοῦσα. O, 372. τίς τοι ἐν Ἄργεΐ περ πολυπύρῳ εὔχετο. γ, 180. ἐν Ἄργεϊ νῆας ἔστασαν. δ, 562. Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν. Φρυγίῃ. Π, 719. ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε. Αἰγύπτῳ δ, 351. Αἰγύπτῳ μ' ἔτι θεοὶ ἔσχον, (est enim Aegyp-

---

[8]) Exempla collegit *K. W. Krüger*, *Gr. Gr.* 2, 46, 1, a. 1—7. — [9]) Errat Kruegerus l. c. 1, 46, 1 a. 1.

tus et hoc loco et v. 355 de terra (ρ, 448) intelligendum, id quod nexu sententiarum demonstratur. Si fluvius dicitur, epitheta accedere solent cf. δ, 581. διιπετέος ποταμοῖο. ξ, 257. ἐυρρείτην. ξ, 258. ρ, 426. Αἰγύπτῳ ποταμῷ.) Λακεδαίμονι. φ, 13. τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκεν. Γ, 245. ἐν Λακεδαίμονι. Κυθήροισι. Ο, 432. ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισιν ζαθέοισιν (cf. Γ, 445. νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ) Σχερίῃ ζ, 8. εἷσεν δὲ Σχερίῃ cf. §. 3 II a. Δήλῳ. ζ, 162. Δήλῳ τοῖον ἔρνος ἐνόησα, at H. in Ap. 27. Δήλῳ ἐν ἀμφιρύτῃ Κρήτῃ. ρ, 523. Κρήτῃ ναιετάων. Iam habes exempla. Praepositionem vero multo saepius apponi etiam inde intelleges, quod nunquam invenitur Ἰθάκῃ aut Τροίῃ, sexies Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, octies ἐν Τροίῃ, ἐνὶ Τροίῃ undecies. εἰν' Ἰθάκῃ ter legitur, quinquies ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, ter Ἰθάκῃ ἔνι, semel ἐν δ' Ἰθάκῃ. Rarius aliae praepositiones usurpantur, κατά α, 344. καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος φ, 107. κατ' Ἀχαιίδα γαῖαν; ἀνά λ, 492. ἦ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε. ο, 80. τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος. ο, 274. πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔται τε Ἄργος ἀν' ἱππόβοτον. σ, 246. εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί. — Inveniuntur porro urbium nomina in θι desinentia Ν, 664. Κορινθόθι. Ρ, 584. Ἀβυδόθι. Θ, 561. ϑ, 581. Κ, 12. Ν, 349. Ἰλιόθι (?) πρό; invenitur denique nominis proprii dativus localis vel locativus in voce Πυλοιγενής Ψ, 303. Β, 54. – Postremo duobus tantum locis *montis* invenitur dativus localis Ν, 523. h. in Ap. 88. ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ἧστο, (cf. §. 3 II a) praepositiones accedunt Θ, 451. εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ cf. Κ, 462. — Ξ, 287. ἐν Ἴδῃ Ο, 152. ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ ἥμενον. Σ, 429. ἐν Ὀλύμπῳ cf. λ, 313. – Ω, 614. ἐν Σιπύλῳ. ω, 351. κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον.

De Orco quoque, inferorum rege, hoc loco breviter monendum erit. Ac multi quidem dicunt, ubique apud Homerum voce Ἀΐδης deum significari, locum nusquam [10]).

---

[10]) Nitzsch, Od. III. p. 148.

Neque negari potest, hoc nomen a dei significatione profectum serius demum de loco usurpatum esse. Sed qui accurate rem perpenderit, Ψ, 244. εἰςόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι Ἄϊδι sensu locali positum esse concedere debebit. Si enim cum Naegelsbachio [11]) Ἄϊδι eodem sensu quo ὑπ' Ἄϊδος positum esse putaverimus, Homero pro κεύθωμαι potius δαμείω dicendum fuisse nobis objicietur. Ex loco autem ab eodem allato (γ, 16. ὅπου κύθε γαῖα), demonstratur, dici posse γαίῃ κεύθεσθαι, neque vero Ἄιδι i. e. ab Orco deo. Si κεύθεσθαι tali modo dicitur, non quaeritur, a quo quis occulatur, sed ubi occulatur. Quare neque Ulricum Faesi [12]) neque Doederlinium [13]) locum recte explicasse mihi persuasum est. — Etiam aliud hoc loco adjicere mihi liceat. Agitur de dativo Ἄιδι in dictione Ἄιδι προϊάπτειν Α, 3. Ζ, 487. Λ, 55. cf. Verg. Aen. 2, 398: multos Danaum demittimus Orco. Ac de deo quidem, non de loco Ἄιδι dici, demonstratur libri Ε versu 190: Ἀιδωνῆι προϊάπτειν, dativo vero non dicitur, cui quis demittatur, sed quo vel ad quem. Quod ita esse quum verbi natura demonstratur, (nicht: zusenden, sondern ent-, fortsenden, comparetur προιέναι, προπέμπειν Α, 195. 442), tum locis aliis. — Quos infra afferemus. cf. §. 3 II f., ubi de dativis nonnullis similibus dictum est.

§. 3. Nomina appellativa.

I. Nomina appellativa hoc modo usurpata enumerabuntur.

1. Primo eo afferentur nomina, quae ad naturam referenda sunt.

a. *montes silvaeque.* κορυφῇ κορυφῇσιν. Α, 499. Ε, 754. ἥμενον ἀκροτάτῃ κορυφῇ (cf. §. 3 II a.). Γ, 10. εὖτ' ὄρεος

---

[11]) Anmerkungen zur Il. L. 1—3 ad h. l. — [12]) in Od. ad h. l. — [13]) Glossar. Hom. nro 497.

κορυφῆσιν Νότος κατέχευεν ὀμίχλην (cf. §. 3, II d. s. v. καταχέειν) E, 554. λέοντε δύω ὄρεος κορυφῆσιν ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης. (cf. infra βένθεσιν) Θ, 3. θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδ. Οὐλ. N, 179. μελίη, ἥτ' ὄρεος κορυφῇ χθονί φύλλα πελάσσῃ. Π, 757. ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι μάχεσθον cf. Π, 824. Non inveniuntur exempla in Odyssea. Praepositiones accedunt hae: B, 456. οὔρεος ἐν κορυφῆς Λ, 183. cf. Θ, 51. Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο. Ξ, 157. ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς ἥμενον. X, 171. Ξ, 331. O, 5. ἧστο ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς.

οὔρεσι(ν), ὄρεσφιν. E, 52. τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη. Λ, 474. ἕπονθ' ὡςεί τε θῶες ὄρεσφιν. M, 132. ἕστασαν ὡς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν. N, 390. τὴν οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες ἐξέταμον. N, 471. ἔμεν' ὡς ὅτε τις σῦς οὔρεσιν. N, 571. βοῦς, τόν τ' οὔρεσι βούκολοι ἄνδρες βίῃ δήσαντες ἄγουσιν. Π, 158. οἵ τ' ἔλαφον οὔρεσι δῃώσαντες δάπτουσιν. Π 483. πίτυς, τήν τ' οὔρεσι — ἐξέταμον. O, 606. οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης. T, 376. τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν. X, 189. ὡς ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων δίηται. H. in Merc. 33. χέλυς ὄρεσι ζώουσα. H. in Ven. 18. οὔρεσι θῆρας ἐναίρειν. In Odyssea neque ὄρεσσι(ν) neque ὄρεσφι(ν) tali modo ponuntur. Praepositiones junguntur: Δ, 455. ἐν οὔρεσιν cf. Λ, 479. Ω, 614. — M, 146. ἐν ὄρεσσιν cf. Ξ, 290. Π, 353. P, 282. — Φ, 485. κατ' οὔρεα. λ, 574. ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσιν. τ, 205. cf. H. in Merc. 338. in Ven. 54. 101. 267. ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν. Accedit ὀρεσίτροφος M, 299. Z, 130.

Βῆσσα, κνημός non sine ἐν inveniuntur cf. B, 821. Λ, 105. Ξ, 397. Π, 634. Γ, 34. Π, 766. Σ, 588. Λ, 87. κ, 210. 252, similiter ἐν ξυλόχῳ. δ, 335. ϱ, 126. — ἐν ἄλσεϊ. ι, 200. — Sine praepositione porro leguntur πτυχί. Φ, 22. μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο ἥμενος. H. in Merc. 555. οἰκία ναιετάουσιν ὑπὸ πτυχὶ Παρνησοῖο (Λ, 77. κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο). τάρφεσιν. ϱ, 316. βαθείης τάρφεσιν ὕλης (N, 102. υ, 120 καθ' ὕλην P, 134. ἐν ὕλῃ. σπέος ubique praepositioni jungi-

tur ι, 30. 114. ε, 155. ψ, 335. μ, 210. Ω, 83. π, 264. β, 20. ι, 476.

b. *agri et prata.* πέδῳ H. in Cer. 455. πέδῳ δ' ἄρα πίονες ὄγμοι βρισέμεν ἀσταχύων. ἀγρῷ E, 137. ὅν ῥα τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' ὀΐεσσιν χραύσῃ λ, 188. αὐτόθι μίμνει ἀγρῷ (aliis locis praepositio ἐν, ἐπί vocem αὐτόθι sequitur[14])) praepositionem invenimus α, 185. 190. ἐπ' ἀγροῦ. cf. ω, 212. 308. π, 330. 383. χ, 47. — γουνῷ I, 597. ὅ οἱ οὔ τι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξ'. cf. Σ, 57. φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς, at λ, 193 κατὰ γουνόν, omnibus locis ἐν ἀλωῇ Υ, 496. Φ, 77. ω, 226. — ω, 337. κατ' ἀλωήν.

λειμῶνι. Π, 151. βοσκομένη λειμῶνι. φ, 49. βοσκόμενος λειμῶνι B, 461. Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι μ, 45. ἐν λειμῶνι Δ, 483. ἐν εἱαμένῃ cf. O, 631. Neque vero χῶρος, χώρη, πεδίον (de dictione πίπτειν πεδίῳ vide infra) γαίῃ, χθών praepositione carent (ἐν, ἐνὶ χώρῳ, χώρῃ, πεδίῳ, ἐπὶ, ποτὶ χθονί, ποτὶ γαίῃ, ἐπὶ γῆς, ἐν γαίῃ, ἐπὶ γαίῃ, ἀνὰ χθόνα.

c. *aer.* Unum exsistit exemplum αἰθέρι B, 412. αἰθέρι ναίων cf. Δ, 166. ο, 523. At O, 20. ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν ἐκρέμω cf. O, 192. — π, 264 ὕψι ἐν νεφέεσσιν.

d. *mare.* θαλάσσῃ K, 572. ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ ἐςβάντες Δ, 423. πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται αὐτὰρ ἔπειτα χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει. δ, 498. cf. 552. κατερύκεται εὐρεϊ πόντῳ μ, 264. ἔτι πόντῳ ἐὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ aliis locis ἐν, ἐνὶ πόντῳ cf. α, 4. γ, 294. δ, 254. 821. ε, 220. 301. θ, 568. ζ, 204. η, 109. 250. κ, 51. π, 307. κ, 458. μ, 285. ν, 150. 176. τ, 274. 277. ξ, 135. ψ, 234. ω, 284. ψ, 316. — Π, 746. πόντῳ ἐπ' ἰχθυόεντι. similiter cum praepositione leguntur: ψ, 244. ἐπ' Ὠκεανοῦ. — α, 162. η, 244. ι, 25. ἐν ἁλί, γ, 91 ἐν πελάγει cf. ε, 335. ἁλός ἐν πελάγεσσιν, ubique ἐπὶ χερσοῦ (Δ, 423 χέρσῳ. instrumentalis est). ἐπ' ἠπείρου, semel ἐν ἠπείρῳ (ξ, 100) ἐν (ἐνὶ) νήσῳ, ἐπὶ θινί, ἐπὶ ῥηγμῖνι (παρὰ ῥηγμῖνι δ, 449. ι, 46).

[14]) Ameis ed. aufl. 2. Anhang zu ι, 29.

αἰγιαλῷ B, 210. κῦμα αἰγιαλῷ μεγαλῷ βρέμεται. Praepositio accedit B, 395. ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, προβλῆτι σκοπέλῳ cf. Naegelsb. ad h. l. Π, 407. πέτρῃ ἐπὶ προβλῆτι καθήμενος cf. Π, 429. Ξ, 227. — Δ, 422. ἐν αἰγιαλῷ κῦμα ὄρνυται ω, 82. ἀκτῇ ἐπὶ προυχούσῃ ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.

βένθεσι N, 21, 32. βένθεσι λίμνης At Σ, 36. ἡμένη ἐν βένθεσσιν Σ, 38. ὅσσαι κατὰ βένθος ἦσαν. Neque deest praepositio in hisce exemplis: λ, 242. ἐν προχοῇς ποταμοῖο. P, 263. ἐπὶ προχοῇσιν. μ, 251. ἐπὶ προβόλῳ. cf. Π, 407; ἐν λίμνῃ, ἐν ποταμῷ. (Αἰγύπτῳ δ, 351. de terra intelligendum est.)

2. Iam nomina enumerabimus ad corpus hominis spectantia.

χροΐ ζ, 61. καθαρὰ χροΐ εἵματ' ἔχουσα. I, 596. χροΐ ἔντε' ἐδύσετο λ, 191. κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἶται. τ, 72. καλὰ δὲ χροΐ εἵματα εἷμαι cf. ψ, 115. ψ, 95. κακὰ χροΐ εἵματ' ἔχοντα cf. ω, 156 [ξ, 506]. Non recte hos dativos interpretatur Ameis. Neque vero huc pertinere arbitramur δ, 750. καθαρὰ χροΐ εἵμαθ' ἑλοῦσα cf. ρ, 48. — O, 474. αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δόλιχον δόρυ καὶ σάκος ὤμῳ.

Praepositio accedit περί ο, 60. χιτῶνα περὶ χροΐ δῦνεν χ, 113. περὶ χροΐ δύσετο χαλκόν Θ, 43. χρυσὸν ἔνδυνε περὶ χροΐ H, 207. περὶ χροΐ ἕσσατο τεύχεα π, 137. λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε περὶ χροΐ ρ, 203. 338. λυγρὰ περὶ χροΐ εἵματα ἕστο. cf. τ, 232. [ω, 158]. H. in Ven. 64. 173. π, 210. καλὰ περὶ χροΐ εἵματ' ἔχοντι. ψ, 237. πολλὴ δὲ περὶ χροΐ τέτροφεν ἅλμη.

ὤμῳ, ὤμοιιν, ὤμοισιν. Saepe invenitur cf. A, 45. τόξ' ὤμοισιν ἔχων. Γ, 17. παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων. P, 473. H, 137. ω, 380. τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Σ, 132. τὰ μέν Ἕκτωρ αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Ξ, 376 T, 11. οἵ' οὔ πώ τις ἀνὴρ ὤμοισιν φόρησεν Π, 40. δὸς δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι Π, 64. ὤμοιιν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι. Ξ, 376. ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ. O, 308. εἱμένος ὤμοιιν νεφέλην ζ, 235. τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις cf. ϑ, 19. et §. 3 II d.

Praepositiones usurpantur: K, 333. ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο τόξα K, 177. ἀμφ' ὤμοισιν ἑέσσατο δέρμα K, 149. ἀμφ' ὤμοισιν σάκος θέτο K, 34. ἀμφ' ὤμοισιν τιθήμενον ἔντεα. Σ, 513. 538. εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισιν Λ, 527. εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος Γ, 328. ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσετο τεύχεα. cf. ψ, 366. — Γ, 334. Π, 135. ἀμφ' ὤμοισι βάλετο ξίφος Ε, 738. ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα Ο, 479. ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο cf. χ, 122. — Ο, 266 ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται. H. in Cer. 177. β, 3. περὶ δὲ ξίφος θέτ' ὤμῳ cf. δ, 308. — δ, 426. σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν θ, 416. ἀμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος κ, 261. περὶ μὲν ξίφος ὤμοιιν βαλόμην ν, 224. ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσα λώπην cf. H. in Merc. 268. ο, 60. ξίφος περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις. κ, 128. ψ, 275. ἀθηρολοιγὸν ἔχειν ἀνὰ ὤμῳ. υ, 125. περὶ δὲ ξίφος θέτ' ὤμῳ ϱ, 197. ἀμφ' ὤμοισι βάλλετο πήρην. cf. σ, 10. τ, 246. γυρὸς ἐν ὤμοισιν. τ, 252 κατὰ δεξιὸν ὦμον. ο, 61 φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις.

κεφαλῇ. ω, 231. κυνέην κεφαλῇ ἔχε Π, 799. τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν ᾗ κεφαλῇ φορέειν K, 257. 261. ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν.

στήθεσιν. Λ, 103. στήθεσι παμφαίνοντες; cum praepositione junctum Λ, 19. θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν cf. Π, 133. Γ, 332. — K, 21. ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα. π, 173. φᾶρός οἱ θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσιν. λ, 609. οἷ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ ἦν.

κόλπῳ. Σ, 398. Ζ, 136 ὑπεδέξατο κόλπῳ cf. Ζ, 400 (instrumentalis?) cf. H. in Cer. 231 θυώδεϊ δέξατο κόλπῳ χερσί τ' ἀθανάτῃσιν. 187. παῖδ' ὑπὸ κόλπῳ ἔχουσα Ζ, 483. παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσα ο, 469 κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ ἔφερον.

Mirum fortasse videatur, quod χερί, χειρί, χείρεσσιν, χερσίν huc non retulimus. Quum enim dicatur ἐν χειρὶ ἔχειν, sensu locali explicandum videtur χειρὶ ἔχειν. Sed etiam pro Instrumentali accipi potest (cf. χειρὶ λαμβάνειν), neque aliis ex locis res dijudicatur. Quare quum id tantum egerimus, ut eos congereremus locos, quibus re vera dativum localem exstare ipsis Homeri carminibus posset

comprobari, hanc quaestionem dijudicare noluimus. Similiter judicabis de νηὶ etc. (ἐν νηί).

3. *Domicilia hominum.*

δόμῳ. B, 513. οὓς τέκεν Ἀστυόχη δόμῳ Ἄρηι O, 85. ὁμηγερέεσσιν ἐπῆλθε θεοῖσι Διὸς δόμῳ. οἶκος non sine praepositione (ἐν, κατά) usurpatur, atque π, 70. ξεῖνον ὑποδέξομαι οἴκῳ utrum sensu instrumentali an locali dictum sit, dubito. Comparetur Latinorum „recipere aliquem tecto, domo, urbe. At sensu locali legitur h. in Ven. 30. μέσῳ οἴκῳ κατ' ἄρ' ἕζετο. οἴκοι vero dativus proprius habendus videtur Ω, 240. οὔ νυ καὶ ὑμῖν οἴκοι ἔνεστι γόος. οἴκοθι exstat φ, 398. οἴκοι α, 12. ϑ, 324. ν, 24. ο, 15, 178. δῶμα praepositione (ἐν, κατά, ἀνά) non caret, item σταθμός. (at conferatur H. in Ven. 76. 79. σταθμοῖσι λελειμμένον). δόμοι, πρόδομος. Similiter legitur ἐνὶ νηῷ Z, 274. 308. Dici quoque solet ἐν, ἐνὶ κλισίῃ, κλισίῃς, κλισίῃσιν, sed deest praepositio N, 168. ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο. Nunquam praepositione carent μέγαρον (at legitur H. in Ven. 114. Τρωὰς γὰρ μεγάρῳ με τροφὸς τρέφεν), αὐλή, θάλαμος, πόλις, ἄστυ (ἐν, ἐνί, κατά, ἀνά). Nam φ, 251. αἱ μὲν εἰν Ἰθάκῃ, αἱ δ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν, πολίεσσι quoque pendet ex εἰν antecedente.

πύλῃσιν. Θ, 44. πρώτῃσι πύλῃσιν ἀντομένη κατέρυκεν X, 66. μὲ κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν ἐρύουσιν. ι, 238. τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύρηφιν. χ, 220. τά τ' ἔνδοθι καὶ τὰ θύρηφιν ρ, 530. θύρῃσιν καθήμενου. — Praepositiones usu veniunt hae: Γ, 149. εἵατο ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν. B, 788. ἐπὶ θύρῃσιν Λ, 777. ἐνὶ προθύροισιν. M, 127. ἐν πύλῃσιν εὗρον. Π, 172. ἐν Σκαιῇσι πύλῃς cf. X, 360. — α, 255. ἐν θύρῃσι. δ, 809. ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσιν ι, 417. ἐνὶ θύρῃσιν cf. κ, 310. μ, 256 εἰνὶ θύρῃσιν. π, 159. κατ' ἀντίθυρον στῆ. σ, 239. ἐν αὐλείῃσι θύρῃσιν cf. ψ, 49. H. in Merc. 26. [H. in Merc. 36 θύρηφιν.] — X, 250 ἐπὶ θύρῃσιν.

ὑπερωίῳ. δ, 787. ἡ δ' ὑπερωίῳ αὖθι κεῖτ' ο, 517. ὑπερωίῳ ἱστὸν ὑφαίνει.

Addimus denique hoc loco, vocem στρατός nunquam praepositione carere (ἐν, ἐνὶ, κατὰ, μετά) et cum hisce quos attulimus locis comparamus Ψ, 427. εὐρυτέρῃ παρελάσσεις. B, 480. βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων. B, 475. ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν. H. in Merc. 56 κοῦροι θαλίῃσι παραίβολα κερτομέουσιν. 454. οἷα νέων θαλίης ἐνδέξια ἔργα πέλονται.

4. *Supellex.*

τραπέζῃ φ, 416. ὅ οἱ παρέκειτο τραπέζῃ.

κρητῆρι δ, 222. ἐπὴν κρητῆρι μιγείη Γ, 269. κρητῆρι οἶνον μίσγον.

δέπαϊ κ, 316. τεῦχε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπαϊ.

Accedunt praepositiones υ, 252. ἐν δέ τε οἶνον κρητῆρσι κερόωντο κ, 356. κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα ἡδὺν ἐν ἀργυρέῳ α, 110. οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι Δ, 260. οἶνον ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται Ω, 284. οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ — ἐν χρυσέῳ δέπαϊ cf. ο, 148. Vocum similium dativus localis non invenitur.

5. μέσος, ἐσχατιῇ, μυχῷ.

μέσος. β, 27. στῆ μέσῃ ἀγορῇ. δ, 844. μέσσῃ ἁλί ἐστιν θ, 472 εἷσε δ' ἄρ' αὐτὸν μέσσῳ δαιτυμόνων [λ, 157. μέσσῳ], Γ, 416. μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσωμαι ἔχθεα λυγρά cf. Naegelsb. ad h. l. H, 277. μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον Π, 231. στὰς μέσῳ ἕρκεϊ cf. Ω, 306. cf. Z, 224.

Iunguntur praepositiones ε, 326. ἐν μέσσῃ καθῖζ' ε, 387. ἐν μέσσῃ λέκτο ι, 429. ὁ μέν ἐν μέσῳ δ, 413. λέξεται δ' ἐν μέσσοισι νομεὺς ὣς πώεσι μήλων. Γ, 90. P, 375. Σ, 264. ἐν μέσῳ Δ, 481. δινεύοι κατὰ μέσσον. K, 265. μέσσῃ δ' ἔνι πῖλος ἀρήρει. K, 474. ἐν μέσσῳ εὗδε. Λ, 6. ἐν μεσσάτῳ ἔσκε. O, 635. ἐν μέσσῃσιν ὄρουσας. Λ, 35. ἐν δὲ μέσοισιν ἔην. M, 209. κείμενον ἐν μέσαισι. Σ, 507. κεῖτο δ' ἐν μέσσοισιν. Σ, 569. τοῖσι δ' ἐν μέσσοισιν T, 77. ἐν μέσσοισιν ἀναστάς. Υ, 15. ἷζε δ' ἐν μέσσοισιν. T, 364. Ψ, 134. Ω, 162. ἐν μέσσοισιν. Ψ, 241. ἐν μέσσῃ ἔκειτο πυρῇ. Ω, 84. ἐνὶ μέσσῃς. δ, 821. ἥμεναι ἐν μέσ-

σοισι. τ, 712. μέσῳ ἐνὶ πόντῳ cf. ε, 132. μ, 188. ν, 168. — ω, 441. ἕσταν δ' ἐν μέσσοισιν μ, 80. μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος μ, 220. ἐν μέσσῳ στᾶσα κ, 196. ἐνὶ μέσσῃ.

μυχῷ. Δ, 152. ἐστὶν πόλις μυχῷ Ἄργεος I, 663. μυχῷ κλισίης P, 36. χηρώσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο Ω, 675. εὗδε μυχῷ γ, 263. μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο γ, 402. μυχῷ δόμου cf. δ, 304. — ε, 326. μυχῷ σπείους γλαφυροῖο ν, 363. χρήματα μυχῷ ἄντρου θείομεν cf. §. 3 II d. ψ, 41. μυχῷ θαλάμων ἥμεθα ω, 6. μυχῷ ἄντρου η, 346. μυχῷ δόμου X, 440. ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου cf. Γ, 125. H. in Cer. 143. καί κε λέχος στορέσαιμι μυχῷ θαλάμου. H. in Ven. 264. τῇσι μίσγονται μυχῷ σπείους. Praepositiones non accedunt.

ἐσχατιῇ γ, 294. ἐσχατιῇ Γόρτυνος ξ, 104. αἰπόλια ἐσχατιῇ βόσκοντ' Λ, 524. ἐσχατιῇ Ψ, 241. τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμίξ. Λ, 523. ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν ἐσχατιῇ πολέμοιο. At β, 391. στῆσε δ' ἐπ' ἐσχατιῇ ε, 489. ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς cf. σ, 358; ι, 380. ἐπ' ἐσχατιῆς κ, 96. αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ ι, 182. ἐπ' ἐσχατιῇ cf. δ, 517.

Usurpantur denique sensu locali μάχῃ et ἀγορῇ, ita tamen, ut loci notio paululum obsoleverit (non recte Kruegerus in hisce vocibus de dativo temporali cogitat), atque exstat dativus localis in α, 46. ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, quod cum translatione quadam dictum est. Aliter interpretamur γ, 87. ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ. δ, 489. ἦέ τις ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκεϊ.

μάχῃ. καί τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν. E, 507. μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγων E, 701. οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ N, 684. ζαχρηεῖς ἐγένοντο μάχῃ Π, 79. μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς Λ, 736. συμφερόμεσθα μάχῃ (cf. §. 3 II f. ξυνιέναι ἔριδι) Φ, 332. μάχῃ Δ, 400. χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω. Non huc pertinet μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα.

ὑσμῖνι B, 863. μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι Θ, 56. ὑσμῖνι μάχεσθαι Υ, 182. ὑσμίνῃ δηιοτῆτος N, 713. οὔ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ. O, 510. αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖρας.

Non pariter usu venit πόλεμος. ϱ, 285. ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα κύμασι καὶ πολέμῳ aliter explicandum est.

Praepositiones, quae adduntur, dativum sensu locali usurpatum esse demonstrant cf. Λ, 468. ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ cf. Τ, 52. Δ, 462. Π, 451. Ε, 712. Π, 648. 788. Ν, 522. — Ν, 514. ἐν σταδίῃ. Γ, 20. ἀντιβίον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι cf. Χ, 64. Ν, 207. 603. Ο, 512. μ, 257. χ, 229. λ, 516. Ε, 117 δηΐῳ ἐν πολέμῳ. — Ε, 200. cf. 530. κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας cf. Μ, 347. 360. — μάχῃ ἔνι Ο, 111. Ω, 391. Λ, 409. Θ, 448. Π, 147. Ν, 483. — Π, 815. ἐν δηϊοτῆτι. cf. Ρ, 2. Ω, 739 ἐν δαΐ λυγρῇ. Ε, 627. κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. Ο, 283. ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ. Η, 241. ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηι. Ν, 314. ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, Ν, 325. ἐν γ' αὐτοσταδίῃ. Ο, 340. πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ. cf. Υ, 395; Ξ, 386. ἐν δαΐ λευγαλέῃ. Π, 590. ἐν ἀέθλῳ — ἐν πολέμῳ. Σ, 106. ἐν πολέμῳ — ἀγορῇ. Φ, 207. ἐνὶ ὑσμίνῃ. ϑ, 200. 238. ἐν ἀγῶνι. ϑ, 259. κατ' ἀγῶνας.

ἀγορῇ. Ι, 33. σοὶ μαχήσομαι, ἣ θέμις ἐστὶν — ἀγορῇ. Μ, 211. αἰεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν ἐσθλὰ φραζομένῳ Β, 370. ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς γέρον υἷας Ἀχαιῶν. Ο, 283. ἀγορῇ ἑ παῦροι νικῶν. βουλῇ fere omnibus locis utrum instrumentalis an locativus habendus sit non certo dijudicatur. ν, 297. π, 419. ν, 303. Λ, 627. Ν, 728. Ι, 54. Praepositiones accedunt γ, 127. εἰν ἀγορῇ — ἐνὶ βουλῇ. Ι, 13 ἷζον εἰν ἀγορῇ cf. Η, 382. 414. Τ, 50. κὰδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἕζοντο. Σ, 497. εἰν ἀγορῇ cf. Τ, 88. — Σ, 274. ἐν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν. Λ, 139. ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ cf. ϑ, 503. — ϑ, 156. μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ. — Β, 194. ἐν βουλῇ Μ, 214. ἐνὶ βουλῇ.

II. Iam quum attulerimus ea nomina, quorum dativus localis invenitur, verba quoque nobis enumeranda erunt, quae dativum talem recipere solent. In qua re quum nonnulla repetenda sint, plurima tamen exempla nova accedent.

Additur vero dativus localis verbis his.

a) ἧσθαι, εἷσα, ναίειν cf. exempla supra (§. 3, I)

allata E, 754. A, 499. (§. 2) N, 523. Aliis locis ad ἧσθαι vel καθῆσθαι accedit ἐν (A, 358) ἀνά (Θ, 152) ἐπί (ρ, 160). Nunquam praepositio deest in verbis καθίζειν, ἐπί Θ, 434. ἀνά ε, 156, μετά ε, 256, ἵζειν, ἐπί ρ, 339. μ, 144, εἰς ϑ, 469, ἕζεσθαι, ἐπί ψ, 164, ἀνά χ, 239, ἐν τ, 250, κατά ω, 385. At cf. H. in Cer. 99. ἕζετο ἐγγὺς ὁδοῖο Παρθενίῳ φρέατι.

Dativus solus vero jungitur verbo εἷσα ζ, 8 cf. §. 2.

ναίειν cf. exempla §. 2 H, 9. Π, 595. Ξ, 119. δ, 174. Π, 719. ρ, 523. Praepositio accedit ἐν.

b. φέρειν, φορέειν, κομίζειν Z, 58. ὅντινα γαστέρι μήτηρ φέροι Ξ, 456. ἀλλά τις Ἀργείων κόμισε χροΐ cf. 463 cf. §. 3 I, 2. Π, 799. ἧ κεφαλῇ φορέειν cf. §. 3 I, 2. — T, 11. οἷ' οὔ πώ τις ἀνὴρ ὤμοισιν φόρησεν. H. in Cer. 107. μεθ' ὕδωρ, ὄφρα φέροιεν κάλπισι χαλκείῃσιν. Praepositiones contra junguntur X, 286. ὥς δή μιν σῷ ἐνὶ χροΐ πᾶν κομίσαο ψ, 335. κτήματα κομίζομεν ἐν μέγαροισιν κ, 170. ἐπ' ὤμου φέρειν.

c) πηγνύναι, στηρίζειν, ἐρείδεσθαι, κλίνειν, εἰλεέιν.

πηγνύναι λ, 121. γαίῃ πήξας ἐρετμόν μ, 15. πήξομεν τύμβῳ ἐρετμόν. Praepositiones adduntur hae: Ψ, 877. ἐπὶ γαίῃ πάγη ψ, 276. ἐν γαίῃ πήξαντ' ἐρετμόν ε, 163. ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῆς λ, 77. πῆξαι δ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν Δ, 185. οὐκ ἐν καιρίῳ πάγη βέλος Δ, 460. Z, 10. ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε Δ, 528. Υ, 486. πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός E, 614. ἐν γαστρὶ πάγη ἔγχος N, 372. μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν cf. 398. — K, 375. ἐν γαίῃ ἐπάγη cf. X, 276. — Σ, 177 κεφαλὴν πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσιν Λ, 572. ἐν σάκεϊ πάγεν Z, 213. ἔγχος κατέπηξεν ἐπὶ χθονί Λ, 378. ἐν γαίῃ κατέπηκτο O, 315. δοῦρα δ' ἐν χροΐ πήγνυτ' N, 442. δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, unde intelliges errare Kruegerum 2, 46, 2 a. 4 qui dicit: d. locale Dativ bezeichnet hier die Richtung.

στηρίζειν Δ, 443. οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει Π, 111. πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο — μ, 433. οὐδέ πῃ εἶχον στηρίξαι. H. in Merc. 11. ἤδη δέκα-

τος μεὶς οὐρανῷ ἐστήρικτο. Praepositio accedit ἐν Φ, 186. γαίῃ ἐνεστήρικτο. Λ, 28. ἅς τε Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε.

ἐρείδεσθαι B, 109. τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος O, 496. τῷ ἐρεισάμενος H, 145. M, 190. Λ, 144. οὔδει ἐρείσθη T, 49. ἔγχει ἐρειδόμενοι cf. κ, 170. Ξ, 38. χ, 450. ἀλλήλοισιν ἐρειδόμενοι. Genetivus Λ, 356. E, 310. ἐρείσατο χειρὶ γαίης partitivus est. Praepositio accedit X, 225. ἐπὶ μελίης ἐρεισθείς. X, 97. πυργῷ ἔπι ἀσπίδ' ἐρείσας. H, 252. διὰ θώρηκος ἠρήρειστο. Ψ, 329. λᾶε ἐρηρέδαται ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ. H. in Ap. 117. γοῦνα δ' ἔρεισεν λειμῶνι.

κλίνειν. Γ, 135. ἀσπίσιν κεκλιμένοι. E, 356. ἠέρι ἔγχος ἐκέκλιτο. E, 709. λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι. K, 572. ἔγχεα δέ σφι καλὰ παρ' αὐτοῖσιν χθονὶ κέκλιτο. Λ, 371. στήλῃ κεκλιμένος. N, 488. Λ, 493. X, 4. σάκε' ὤμοισι κλίναντες. O, 740. πόντῳ κεκλιμένοι. Π, 68. οἳ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται. Φ, 8. κεκλιμένον μυρίκῃσιν. Φ, 549. φηγῷ κεκλιμένος. X, 3. κεκλιμένοι ἐπάλξεσιν. δ, 608. αἳ δ' ἁλὶ κεκλίαται. cf. ν, 235. — ζ, 308. κίονι κεκλιμένη. ρ, 97. κλισμῷ κεκλιμένη. ρ, 340. κλινάμενος σταθμῷ. φ, 137. 163. κλίνας σανίδεσσιν. τ, 556. ἄλλῃ ἀποκλίναντ'. α, 366. σ, 213. παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι. H. in Ap. 17. κεκλιμένη πρὸς ὄρος. ibid. 24. ἀκταὶ δ' εἰς ἅλα κεκλιμέναι. 26. κλινθεῖσα πρὸς ὄρος.

Praepositiones usurpantur φ, 138. βέλος προςέκλινε κορώνῃ. χ, 120. τόξον πρὸς σταθμὸν ἔκλινε. σ, 102. μὶν ποτὶ ἑρκίον αὐλῆς εἷσεν ἀνακλίνας. ζ, 308. ποτικέκλιται αὐτῇ. κ, 163. τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ εἴασ'. δ, 42. ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια. Δ. 112. ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας. K, 349. ἐν νεκύεσσι κλινθήτην. Ψ, 336. κλινθῆναι ἐπ' ἀριστερά. M, 121. ἐπικεκλιμένας πύλῃσιν. Z, 78. πόνος ὔμμιν ἐγκέκλιται. Ψ, 150. κλῖνε μάστιγα ποτὶ ζυγόν.

εἰλέειν. Σ, 294. θαλάσσῃ ἔλσαι Ἀχαιούς. Iunguntur praepositiones: Σ, 447. Ἀχαιοὺς ἐπὶ πρύμνῃσι ἐείλεον. Φ, 295. κατὰ Ἰλιόφιν (Ἰλίοο) κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι. A, 409. ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιούς. Λ, 413. ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισιν.

Carere non solet praepositione ἄρηρα. cf. β, 342. ε, 361. ξ, 23. χ, 102. σ, 378.

d) βάλλειν, χέειν, καταχέειν, πίπτειν. τιθέναι. De dativo, qui his verbis jungitur, primum audiamus Naegelsbachium (p. 6) qui dicit: Der Dativ begreift sich aus der Vorstellung, dass Örtlichkeiten oder Zuständen so gut etwas zugebracht oder zugeführt werden kann, wie Personen, welche fähig sind die Wirkung der auf sie hingehenden Handlung zu empfinden, z. B. die blutige Hand fiel der Erde zu, als wäre die Erde bei dieser ihr zugewendeten Handlung betheiligt sq." Hoc recte dictum esse vix concesserim. Nihil enim ita affertur ad res locosque, ut locus rem ad se pertinere sentiat, neque ullo loco poetae tale quid obversari demonstrari potest, immo aliis locis, quibus praepositiones adduntur, de dativo locali necessario cogitandum esse comprobatur. Significat autem hic dativus et ubi quid fiat et *quo moveatur*.

βάλλειν. H, 187. ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε. Aliis locis usurpantur praepositiones A, 245. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. cf. β, 80. — Θ, 156. τάων ἐν κονίῃσι βάλες παρακοίτας. A, 314. εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον. E, 574. βαλέτην ἐν χερσὶν. I, 206. κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ. I, 220. ἐν πυρὶ βάλλε. N, 628. ἐν νηυσὶ βαλεῖν πῦρ. P, 40. κεφαλὴν Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω. cf. P, 428. — Σ, 474. χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν. Φ, 104. ἐν χερσὶ βάλῃσιν. X, 64. βαλλόμενα προτὶ γαίῃ. α, 364. οἶ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι βάλε. γ, 341. γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλεν. cf. γ, 446. — ι, 284. πρὸς πέτρῃσι βαλών. ε, 415. μὲ βάλῃ ποτὶ πέτρῃ. η, 279. πέτρῃς πρὸς μεγάλῃς βαλών. ϑ, 501. πῦρ δ' ἐν κλισίῃσι βαλόντες. ι, 470. ἐν νηὶ βαλόντας. κ, 290. βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ. κ, 352. ἔβαλλε θρόνοις ἔνι ῥήγεα. μ, 422. ἐπ' αὐτῷ ἐπίτονος βέβλητο. ξ, 422. cf. 429. 432. ἐν πυρὶ βάλλεν. σ, 84. βαλὼν ἐν νηί. ο, 182. ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλεν. τ, 101. ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν. υ, 62. ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ'. υ, 65. ἐν προχοῇς βάλοι. υ, 150. ἔν τε θρό-

νοις τάπητας βάλλετε. υ, 382. ἐν νηὶ βαλόντες. χ, 188. χαμαὶ βάλον. E, 346. χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βάλω.

χέειν, καταχέειν. Γ, 10. εὖτ' ὄρεος κορυφῇσιν Νότος κατέχευεν ὀμίχλην. T, 222. ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν. ζ, 236. τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. cf. ϑ, 19. — χ, 463. αἵ τ' ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν. [ψ, 162. τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.] Υ, 382. κὰδ δέ οἱ ἄχος χύτο ὀφθαλμοῖσιν. Accedit praepositio: I, 215. εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευεν. γ, 40. ἐν δ' οἶνον ἔχευεν χρυσέῳ δέπαϊ. ζ, 77. ἐν δ' οἶνον ἔχευεν ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ. ρ, 63. τῷ χάριν κατέχευεν Ἀθήνη (absolute). cf. ξ, 38. καί κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας. υ, 260. ἐν δ' οἶνον ἔχευαν ἐν δέπαϊ. σ, 188. κούρῃ κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν sine dativo locali.

πίπτειν, καταπίπτειν. E, 82. χεὶρ πεδίῳ πέσε. ε, 374. ἁλὶ κάππεσε. Praepositio usurpatur: E, 370. ἐν γούνασι πῖπτε Διώνης. I, 235. ἐν νηυσὶ πεσέεσθαι. cf. Λ, 311. 325. Ubique dicitur πίπτειν, καταπίπτειν ἐν κονίῃσι. Z, 81. ἐν χερσὶ πεσέειν. N, 289. ἐν αὐχένι πέσοι βέλος. N, 743. ἐν νηυσὶ πέσωμεν. cf. O, 63. — χ, 259. ἐν τοίχῳ μελίη πέσε. O, 642. κῦμα ἐν νηὶ πέσῃσιν. cf. P, 639. — Π, 310, 413. κάππεσεν ἐπὶ γαίῃ. Π, 579. ἐπὶ νεκρῷ. cf. Π, 661. — Φ, 241. ἐν σάκεϊ πίπτων. Ψ, 216. ἐν πυρὶ πεσέτην. ω, 235. ἐπὶ χθονὶ πῖπτε. μ, 239. σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν. τ, 469. ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη.

τιθέναι. κ, 333 κολέῳ μὲν ἄορ θέο. — Accedunt praepositiones: β, 389. ἐν αὐτῇ τίθει. γ, 51. ἐν χερσὶ τίθει. cf. ϑ, 406. 482. ο, 120. σ, 151. Φ, 83. A, 441. 446. 585. Z, 482. Θ, 289. Ψ, 152. — η, 162. ἐν κίστῃ ἐτίθει. ζ, 252. εἵματα τίθει ἐπ' ἀπήνης. ϑ, 425. ἐν δ' αὐτῇ θὲς φᾶρος. λ, 315. Ὄσσαν ἐπ' Ὀλύμπῳ θέμεν. μ, 171. ἐν νηὶ θέσαν. Ψ, 165. ἐν πυρῇ θέσαν. ν, 57. ἐν χειρὶ τίθει. ν, 119. ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν. ξ, 312. ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν. cf. 448. π, 444. φ, 235. 379. Ψ, 579. 624. 797, κ, 529. — ο, 357. ἓ ἐν ὤμῳ γήραϊ θῆκεν. π, 285. ἐς μυχὸν καταθεῖναι. ρ, 86. χλαῖναν κατέθεντο κατὰ κλισμούς. cf. υ, 249. τ, 17. ἐς θάλαμον καταθείο-

μαι ἔντεα. τ, 55. τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν. υ, 96. ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου. φ, 55. ἐπὶ γούνασι θεῖσα. ψ, 186. θείη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ. Π, 254. δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ. Π, 737. θείω ἐν πίονι δήμῳ. Σ, 352. ἐν λεχέεσσι θέντες. Σ, 476. θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ ἄκμονα. Σ, 545. τοῖσιν ἐν χερσὶν δέπας δόσκον. Τ, 249. τὰ μὲν ἐν μέσσῃ ἀγορῇ θέσαν. τ, 280. ἐν κλισίῃσι θέσαν. cf. Ψ, 254. — Ψ, 243. ἐν φιάλῃ θέμενος. Ω, 787. ἐν πυρῇ θέσαν. Ω, 101. ἐν χερὶ θῆκεν. Α, 433. θέσαν ἱστία ἐν νηί. Ζ, 92. θεῖναι ἐπὶ γούνασιν. cf. 273. 303. — Ζ, 473. τὴν κατέθηκε ἐπὶ χθονί. Μ, 260. ἐν γαίῃ θέσαν. Ο, 478. ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν. ϑ, 37. δησάμενοι ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμά.

e) πεταννύναι χεῖράς τινι. Ν, 549. χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας. cf. Δ, 523. Sunt qui hoc loco dativo significari putent, *ad quem* manus porrigantur. Intelligunt igitur ἑτάροισιν sensu locali. At locis quibusdam similibus dativum proprium nostro quoque loco intelligendum esse comprobari mihi videtur.

Sunt vero hi: μ, 257. χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. ι, 294. ἀνεσχέθομεν Διῒ χεῖρας. υ, 97. Διῒ εὔξατο χεῖρας ἀνασχών. Γ, 318. θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον. cf. Η, 177. — Ζ, 301. Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον. Η, 130. ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι. Ζ, 257. Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν. cf. Τ, 254. Ω, 301, — Ω, 369. πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες. Κ, 460. τὰ Ἀθηναίῃ ληιτίδι ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρί. Comparetur denique ι, 288. ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλεν.

f) ξυνίημι, ξύνειμι ἔριδι; συμφέρομαι μάχῃ; προκαλοῦμαι χάρμῃ. Ἔριδι, μάχῃ explicamus εἰς ἔριδα, μάχην. Inveniuntur hi loci: Α, 8. σφωὲ ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. cf. Φ, 390. — Υ, 66. ἔριδι ξυνιόντων. Υ, 134. θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι. Φ, 394. θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις. Χ, 129. ἔριδι ξυνελαύνομεν. Η, 218. 285. προκαλέσσατο χάρμῃ. — Dativus proprius jungitur verbo προφέρειν. I, 324. Ρ, 121. cf. Ζ, 346. ϑ, 210. πέμπειν. I, 220. ἐλθεῖν. Μ, 218. γ,

415. η, 325. Π, 452. κυλίνδειν. Λ, 347. Ρ, 688. β, 163. ἐρύεσθαι. Ρ, 105. προϊέναι. β, 146. κ, 25.

Unum addendum videtur. In his quoque locis, quos modo attulimus, Gerlandus (p. 10) locativum exsistere putat. Sic Ω, 145. ἄγγειλον Πριάμῳ. Πριάμῳ explicandum esse dicit Πριάμοι. Rectene hoc dictum sit dubitamus, id tenemus, Homerum jam certo his locis de proprio cogitasse dativo. Nos vero eos tantum locos afferre voluimus, quibus ipse poeta dativum sensu intellexisse videatur locali. — Neque omnino Gerlandus (p. 8 sq.) exempla, quae affert, satis caute videtur elegisse. Non recte huc retulerit Γ, 419. βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. Δ, 131. ὅθ' ἡδέϊ λέξεται ὕπνῳ. Ι, 33. οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτῇ τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι. Μ, 225. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα. — ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ. At recte addere videtur Δ, 302. κλονέεσθαι ὁμίλῳ. Dubito de νεφέλῃ. Ε, 344. 345. καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων κυανέῃ νεφέλῃ. Neque recte huc refertur Γ, 441. φιλότητι τραπείομεν, cf. Naegelsb. ad h. l.

III. Iam vero quum exempla nobis attulisse videamur, ubi dativus localis *sensu proprio* ab Homero usurpatus sit, de simili quoque usu, priusquam exponamus, quomodo ad animum transferatur, paucis monebimus. Usurpatur enim dativus sine praepositione, ut aliquem in *multitudine eminere* significetur (cf. Naegelsbach. p. 208). Iam a Naegelsbachio allati sunt hi loci: φ, 266. αἶγας, αἳ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν. Ζ, 477. ἀριπρεπέα Τρώεσσιν. α, 71. ὅο κράτος ἐστὶ μέγιστον πᾶσι Κυκλώπεσσιν. π, 265. ὥτε καὶ ἄλλοις ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν. λ, 485. νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν. Hes. scut. 351. τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους, ἀνδράσιν οἵ τε πόνου καὶ ὀϊζύος ἴδριές εἰμεν, qui *inter homines* laboris et aerumnarum gnari sumus. Atque in Homeri carminibus

etiam latius patet hic usus dativi posterioribus temporibus genetivo expulsus.

Pariter enim dativum explicandum esse puto verbis ἀνίστασθαι, ἀνορούειν appositum. Quod comprobari videtur praepositione nonnunquam accedente. Legitur τοῖσι δ' ἀνέστη. β, 294. Α, 68. 101. Η, 354. 365. — ω, 422. τοῖσι ἀνὰ θ' ἵστατο καὶ μετέειπεν. Ψ, 566. τοῖσιν Μενέλαος ἀνίστατο. Α, 58. τοῖσιν ἀνιστάμενος μετέφη. Α, 247. τοῖσι Νέστωρ ἀνόρουσε. Cum praepositione dicitur ἐν πᾶσιν ἀναστάς. Χ, 377. Ψ, 535. στὰς ἐν Ἀργείοισι ἔπος ἀγόρευεν. Τ, 175. ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς. (Dativus autem proprius accedit in locis σ, 334. μή τίς τοι ἀναστῇ. Ψ, 635. 677. 886.)

Idem dativus jungitur cum verbis ἀνάσσω, κρατέω atque praepositionibus ἐν, μετά interdum accuratius definitur. Sic λ, 485. dicitur de Achille: μέγα κρατέεις νεκύεσσιν. i. e. longe omnium primus es inter mortuos. Non recte explicaveris: rex es mortuorum. Accedunt vero dativi et hominum et locorum. Α, 180. Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε. Α, 231. οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις. Α, 281. ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει. Α, 288. πάντεσσι δ' ἀνάσσειν. Β, 108. πολλοῖσι νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν. Β, 643. ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσιν. Β, 669. ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει. Ζ, 397. Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων. Ι, 73. πολέεσσι δ' ἀνάσσεις. Ι, 484. Δολόπεσσιν ἀνάσσων. Κ, 33. ὅς μέγα πάντων Ἀργείων ἤνασσε. Ν, 218. Αἰτωλοῖσιν ἤνασσε. Ξ, 85. ἄμμιν ἀνασσέμεν. Ν, 422. πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα. cf. Ε, 456. — Ο, 188. Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων. Φ, 86. ὅς Λελέγεσσιν ἀνάσσει. Φ, 188. ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσιν. Ρ, 308. πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων. Μ, 252. πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανατοῖσιν ἀνάσσει. Τ, 104. ὅς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει. cf. 109. 122. 124. — Υ, 180. Τρώεσσιν ἀνάξειν τιμῆς τῆς Πριάμοιο. cf. ω, 30. — Ω, 536. ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν. ω, 378. Κεφαλήνεσσιν ἀνάσσων. α, 117. κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσει. α, 181. Ταφίοισιν ἀνάσσω. α, 402. δώμασιν ἀνάσσεις. α, 419. Παφίοισιν ἀνάσσειν. β, 234. οἷσιν ἄνασσε. cf. ε, 12. λαῶν, οἷσιν

ἄνασσε. cf. δ, 9. — δ, 93. κτεάτεσσιν ἀνάσσω. η, 11. πᾶσι Φαιήκεσσιν ἄνασσε. ω, 26. οὕνεκα πολλοῖσίν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἄνασσες δημῷ ἔνι Τρώων. ι, 552. ὃς πᾶσιν ἀνάσσει. κ, 110. τοῖσιν ἀνάσσοι. λ, 349. Φαιήκεσσιν ἀνάσσω. ο, 240. πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν. ν, 25. ὃς πᾶσιν ἀνάσσει. υ, 112. ὅς τε θεοῖσιν καὶ ἀνδράσιν ἀνάσσεις.

Praepositiones accedunt hae: η, 23. ὃς τοῖςδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει. η, 62. ὃς ἐν Φαίηξιν ἄνασσεν. λ, 384. ἐν Ὀρχομένῳ ἤνασσον. τ, 110. ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων. Α, 452. μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν. Ψ, 471. μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει. Σ, 366. σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις. (Genetivus apponitur γ, 304. δ, 602. ω, 30. λ, 576. ρ, 443. Α, 452. Ζ, 478.) δ, 177. legitur: τρὶς γὰρ δή μίν φασιν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν. — κρατέω cum dativo jungitur π, 264. λ, 485. cf. η, 59. ὅς ποθ' — Γιγάντεσσι βασίλευεν. At β, 46. ἐν ὑμῖν βασιλεύω. χ, 52. ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον βασιλεύω.

Verba autem ἡγέομαι, ἄρχω, (= praeeo) σημαίνω proprium dativum habere videntur, neque ullo loco praepositio (ἐν, μετά) apponitur. Sed referenda huc est dictio ἄρχω μύθων initium facio orationis *in multitudine* hominum. Exempla sunt haec: Β, 443. τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε. cf. Ε, 420. ε, 202. Η, 445. Κ, 203. γ, 68. χ, 46. τοῖσιν ἦρχ' ἀγορεύειν. χ, 261. τοῖς μύθων ἦρχε. Η, 224. τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῦθον. cf. Ι, 93. — Η, 347. τοῖσιν ἦρχ' ἀγορεύειν. cf. Σ, 249. β, 15. υ, 359. σ, 349. π, 345. — τοῖσι μύθων ἦρχε. ν, 374. ρ, 184. Ρ, 628. Φ, 287. Χ, 167. Ω, 103. τ, 103. 508. γ, 417. η, 47. α, 28. κ, 224. ρ, 100. — ω, 490. τοῖς μύθων ἦρχε. μ, 339. ἑτάροισιν ἐξήρχετο βουλῆς. Σ, 317. τοῖσι Πηλείδης ἐξῆρχε γόοιο. cf. Ψ, 17. — Χ, 330. Τρωῇσιν ἐξῆρχε γόοιο. — Ω, 723. τῇσιν Ἀνδρομάχη ἦρχε γόοιο. cf. 747. 761. — α, 367. τοῖσιν ἤρχετο μύθων. cf. η, 233. λ, 335. ο, 166. 502. Atque etiam dicitur τοῖσιν ἦρχε μύθων si duo inter se colloquuntur. Quare τοῖσι(ν) *in his* explicamus,

d. μεταπρέπω cum hoc dativo jungitur B, 481. cf. Π, 193. 835. Ψ, 645. B, 679. Λ, 720. N, 175. O, 550. Π, 595. ϱ, 219. υ, 174. ϑ, 171. κ, 235. λ, 33. Similiter explicamus ϑ, 479. πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμοροί εἰσιν. α, 70. ὅο κράτος ἐστὶ μέγιστον πᾶσι Κύκλωπεσσιν. ο, 227. Πυλίοισι μέγ' ἔξοχα ἡρώεσσιν. cf. Naegelsb. ad h. l. Z, 477. ἀριπρεπέα Τρώεσσιν. H, 134. τοῖσι πρόμος ἵστατο.

e. O, 281. τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευεν in his concionatus est. Θ, 4. αὐτός σφιν ἀγόρευε, δ, 773. τοῖσιν ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. cf. η, 185. ϑ, 25. ν, 171. π, 394. σ, 412. υ, 244. Praepositio apponitur Θ, 148. ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων. cf. Ξ, 45. — ϱ, 505. ἀγόρευε μετὰ γυναιξίν. ϑ, 236. μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις. K, 250. εἰδόσι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.

§. 3.

Iam si dicimus, etiam ad animum transferri dativum localem, vix nobis addendum est, non ubique dativum harum vocum sensu locali esse explicandum, sed inveniri quoque et dativum proprium et instrumentalem. Atque inprimis hic haud raro sic invenitur apposito adjectivo vel participio, ut cum ablativo qualitatis Latinorum componendus sit. Afferimus exempla: A, 608. δῶμ' ἐποίησεν ἰδυίῃσιν πραπίδεσσιν. cf. Σ, 380. 481. Υ, 12. — Θ, 39. οὔ νύ τοι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι. cf. X, 183. — Δ, 43. σοὶ δῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ. Λ, 855. ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ. cf. P, 664. — Θ, 360. μαίνεται φρεσὶν οὐκ ἀγαθῇσιν. cf. A, 343. — ο, 470. ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσιν. ϑ, 547. ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσιν. ψ, 30. σαοφροσύνῃσιν. ψ, 77. πολυϊδρείῃσι νόοιο. ι, 361. ἀφραδίῃσιν. cf. κ, 27. — β, 347. νόου πολυϊδρείῃσιν. ω, 167. πολυκερδείῃσιν. ω, 469. νηπιέῃσιν. ϱ, 233. ἀφραδίῃσιν. μ, 41. ἀϊδρείῃ. χ, 317. ἀτασθαλίῃσιν. cf. 416. ω, 458. μ, 300. — κ, 231. ἀϊδρείῃσιν. cf. λ, 274. 257. — η, 92. ἔτευξεν ἰδυίῃσιν πραπίδεσσιν. E, 649.

ἀφραδίῃσιν. cf. K, 350. σ, 135. τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ. π, 257. νῶιν ἄμυνοι πρόφρονι θυμῷ. ν, 229. μή μοί τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσαις. ι, 501. μὶν προςέφην κεκοτηότι θυμῷ. λ, 181. μένει τετληότι θυμῷ. ι, 425. δ, 459. ἐχόμην τετληότι θυμῷ. ι, 272. ἀμείβετο νήλεϊ θυμῷ. cf. 287. 368. — Ω, 584. μὴ ὃ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο. δ, 447. ἥοίην μένομεν τετληότι θυμῷ. τ. 71. τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτηότι θυμῷ. cf. χ, 447. — ψ, 100. γυνὴ τετληότι θυμῷ ἀνδρὸς ἀφεσταίη. ω, 163. ἐτόλμα βαλλόμενος τετληότι θυμῷ. Ω, 114. φρεσὶν μαινομένῃσιν Ἕκτορα ἔχει παρὰ νηυσίν. cf. X, 135. — Ω, 140. εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος ἀνώγει. Ω, 283. ἦλθ' Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ. φ, 302. ἤιε ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ. A, 343. ἦ γάρ ὅγ' ὀλοιῇσι φρεσὶ θύει.

Invenitur vero etiam dativus proprius. Verbis enim jungitur et iis, quorum pars est praepositio ἐν, ἐπί (περί, ἀμφί) et omnibus aliis, in quibus sensu flagitatur. Quaerendum igitur est, quomodo cognoscatur, dativum sensu locali usurpatum esse. Atque omnino in his vocibus locativum usurpari cuique probabitur, si similia nonnulla attulerimus. Pro dativo enim κῆρι aliis locis dicitur κηρόθι. I, 300. Φ, 136. E, 284. I, 480. O, 270. Λ, 208. Praeterea eodem sensu ac dativi θυμῷ, φρεσίν, atque in iisdem verbis dictiones usurpantur κατὰ θυμόν, ἀνὰ θυμόν, ἐν (ἐνὶ) θυμῷ, φρεσίν. Atque praepositiones quidem non ab origine linguae usurpatas esse constat. Postea demum, quum multis et variis modis unus casus usurparetur, saepius usu venerunt. Inprimis haec tenenda sunt in dativo Graecorum. Qui quum e tribus casibus in unam formam coaluerit, saepe, ut intellegeretur, quo sensu positus esset, praepositione carere non potuit. Sed praepositio, quae casui apponitur, omnino ei vim tribuere non potest, quae non insit dativo simplici. Significat igitur proprie ἐν θυμῷ intus (ἐν) in animo (θυμῷ). Atque re vera adverbii loco antiquis temporibus praepositiones usurpatas esse,

locis nonnullis Homeri facile comprobatur. Quos afferam, ut ἐν θυμῷ eodem plane sensu ac θυμῷ positum esse, praepositionem aevo recentiore accessisse, et habuisse adverbii vim atque naturam demonstrem. Sic dativus localis adverbio ἔνδοδι accuratius definitus est. ϑ, 577. ὀδύρεαι ἔνδοδι θυμῷ. τ, 373. μοὶ ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς στήθεσιν. Hisce cum locis componas Α, 188. ἐν δέ οἱ ἦτορ στήθεσι λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. Ν, 282. ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει. Π, 162. ἐν δέ τε θυμὸς στήθεσιν ἄτρομός ἐστιν. Χ, 451. ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ στήθεσιν πάλλεται ἦτορ. cf. ζ, 131. ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται. κ, 247. ἐν δέ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πίμπλαντο. Negari non poterit, praepositionem adverbii retinuisse naturam. Quae quum ita sint, jam exempla afferamus, in quibus dativus localis ad animum translatus est.

Unum addimus. Nonnunquam in Homero duos dativos cum verbo conjunctos invenies. Neque vero hi dativi pariter omnibus locis explicandi sunt. Ponitur enim duplex dativus eodem modo, quo saepius usu venit accusativus duplex. (σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος.) Aliis locis dativus alter dativus est pronominis personalis, quo possidere aliquem aliquid significatur. Utriusque generis exempla vide haec: α, 349. ἀνδράσιν — ἑκάστῳ. ζ, 189. ἀνθρώποισιν — ἑκάστῳ. ζ, 265. πᾶσιν — ἑκάστῳ. Ε, 40. στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν. cf. Θ, 95. 258. Δ, 447. Χ, 283. — Ε, 195. παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ ἵπποι ἑστᾶσιν. cf. Κ, 472. — Β, 259. μηκέτ' Ὀδυσσῆι κάρη ὤμοισιν ἐπείη. β, 37. σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρί. Γ, 338. Π, 139. ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. Ζ, 253. ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί. cf. 406. — Θ, 129. δίδου δέ οἱ ἡνία χερσίν. Ξ, 218. τόν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν. Ο, 451. αὐχένι οἱ ἔμπεσε ἰός. Ψ, 770. ἀγαθή μοι ἐπίρροθος ἐλθὲ ποδοῖιν. Α, 150. πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν. ϑ, 175. οἱ χάρις ἀμφὶ περιστέφεται ἐπέεσσιν. ρ, 545. ὅ μοι υἱὸς προςέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν. Ο, 162. εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται. Ψ, 156. σοὶ μάλιστα λαὸς

πείσονται μύθοισιν. Ο, 156. ὅτι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην. β, 45. ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ. β, 354. ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον δοροῖσιν. cf. 380. — δ, 662. ὄσσε δέ οἱ πυρὶ εἴκτην. δ, 771. οἶδεν ὅ οἱ φόνος υἷι τέτυκται. Δ, 444. ἥ σφιν καὶ τότε νεῖκος ἔμβαλε μέσσῳ. Ρ, 195. ἅ οἱ θεοὶ πατρὶ ἔπορον.

Cum his exemplis componenda sunt: Β, 451. ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ καρδίῃ (?). Λ, 11. Ἀχαιοῖσι μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ καρδίῃ. cf. Ξ, 151. Κ, 447. μή μοι φύξιν ἐμβάλλεο θυμῷ. Τ, 88. οἵ μοι φρεσὶν ἔμβαλεν ἄγριον ἄτην. Ν, 82. τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ. cf. Π. 429. τ, 485. — β, 79. μοὶ ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ. μ, 266. μοὶ ἔπος ἔμπεσε θυμῷ, τ, 138. φᾶρος μέν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων. Σ, 8. μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ.

Aliis autem locis alterum dativum sensu locali explicandum esse facile demonstratur. Exemplum afferimus Α, 24. ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ. Quocum loco si comparaveris υ, 327. εἴ σφωϊν κραδίῃ ἅδοι ἀμφοτέροιϊν. Η, 31. ὡς φίλον ἔπλετο θυμῷ ὑμῖν ἀθανάτῃσιν, jam θυμῷ sensu locali positum esse concedes.

Atque etiam accusativi, (θυμόν, φρένα similia) qui nonnullis verbis eodem fere modo quo dativus localis apponitur, exempla nobis afferenda sunt. σ, 327. φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί. τ, 263. μηδέ τι θυμὸν τῆκε. φ, 247. ἔστενε κυδάλιμον κῆρ. cf. Κ, 16. Σ. 33. — τ, 122. βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ. τ, 326. γυναικῶν περίειμι νόον. σ, 212. ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν. σ, 240. περίεσσι γυναικῶν φρένας. τ, 136. φίλον κατατήκομαι ἦτορ. Χ, 461. παλλομένη κραδίην. α, 66. ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν. β, 243. φρένας ἠλέε. ϑ, 177. νόον δ' ἀποφώλιός ἐσσι. γ, 120. μῆτιν ὁμοιωθήμεναι. κ, 243. κῆρ ἀχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος. δ, 264. οὔ τευ δευόμενον οὔτ' ἄρ φρένας. λ, 231. πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι φρένας. ε, 454. ἁλὶ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ. ψ, 47. θυμὸν ἰάνθης. ψ, 14. πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα. Alia infra afferemus.

Iam devenimus ad ipsum dativum localem, qui ad animum translatus est. Iungitur autem hic dativus cum hisce verbis.

a. χώεσθαι, χολοῦσθαι, νεμεσσᾶσθαι, κοτέειν, ἀνιάζειν.

χώομαι. τ, 127. χωόμενος φρεσὶν ᾗσι. H. in Cer. 330. θυμῷ χωομένης. Accusativus exstat. I, 555. μητρὶ χωόμενος κῆρ. Π, 616. θυμὸν ἐχώσατο. Υ, 29. θυμὸν χώεται. Ψ, 37. χωόμενος κῆρ. cf. μ, 376. H. in Ap. 331. — Praepositio κατά accedit A, 429. χωόμενον κατὰ θυμόν.

χολοῦσθαι. A, 217. καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. O, 155. οὐδέ σφωïν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ. Praepositio περί apponitur N, 206. περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη. Accusativus invenitur N, 660. θυμὸν χολώθη. Π, 585. κεχόλωσο δὲ κῆρ. Ξ, 367. κεχολωμένος ἦτορ. ζ, 148. χολώσαιτο φρένα. H. in Ap. 256. κραδίην ἐχολώσατο. — ἐνὶ usurpatur Π, 61. ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν.

νεμεσσᾶσθαι. Π, 544. νεμεσσήθητε θυμῷ. Praepositiones usu veniunt B, 223. νεμέσσηθεν δ' ἐνὶ θυμῷ. cf. P, 254. α, 119. δ, 158. — N, 119. ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι.

κοτέειν. Ξ, 176. κοτεσσαμένη τό γε θυμῷ. H. in Cer. 255. θυμῷ κοτέσασα.

ἀνιάζειν. χ, 87. θυμῷ ἀνιάζων. cf. Φ, 270.

ἀκαχίζεσθαι. Z, 486. μή μοί τι λίαν ἀκαχίζεο θυμῷ. — Participia τετιημένος, ἀκαχημένος ubique cum accusativo junguntur ι, 62. ἀκαχημένοι ἦτορ. cf. κ, 77. 133. 313. ι, 105. 565. ν, 268. ο, 481. υ, 84. — Σ, 29. θυμὸν ἀκαχημέναι. — T, 57. ἀχνυμένω κῆρ. cf. χ, 188. ω, 420. Ψ, 165. 443. 284. Ω, 773. κ, 67. μ, 153. 250. 270. — τετιημένος ἦτορ. Λ, 556. α, 114. β, 298. δ, 804. η, 287. [θ, 303.] H. in Cer. 98. cf. 181. σ, 153. Similiter dicitur φ, 318. Σ, 461. θυμὸν ἀχεύων. Λ, 274. ἤχθετο κῆρ. cf. 400. H. in Ap. 231. ἀχθόμενος κῆρ. ἀσχάλλω, κατηφέω praepositione ἐν (ἐνὶ)

junguntur: β, 192. ἐνὶ θυμῷ ἀσχάλλῃς. π, 343. κατήφησαν δ' ἐνὶ θυμῷ.

b. χαίρειν, τέρπεσθαι, γηθεῖν.

χαίρειν. Α, 256. Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ. Ξ, 156. χαῖρε δὲ θυμῷ. cf. ω, 545. Χ, 224. θ, 483. ξ, 113. — Ν, 609. ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσιν χάρη. H. in Cer. 458. κεχάρηντο δὲ θυμῷ. Ἐν apponitur Ω, 491. χαίρει ἐν θυμῷ. cf. α, 311. θ, 395. χ, 411. Accusativus semel usurpatur Ζ, 481. χαρείη φρένα μήτηρ. cf. ψ, 47. φρένας ἔνδον ἰάνθης. — H. in Bacch. 10. κεχαρημένοι ἦτορ.

τέρπεσθαι. Τ, 312. οὐδέ τι θυμῷ τέρπετο. Τ, 19. φρεσὶν ᾗσιν τετάρπετο. φ, 105. τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ. ε, 74. τερφθείη φρεσὶν ᾗσιν. π, 25. ὄφρα σε θυμῷ τέρψομαι εἰσορόων. Ἐν apponitur θ. 368. τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν. κατά H. in Ap. 342. τέρπετο ὃν κατὰ θυμόν, accusativus exstat Φ, 45. θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν. H. in Ap. 153. 204. H. in Ven. 72. α, 310. τεταρπόμενος φίλον κῆρ. Solus accusativus (uno loco κατά) jungitur cum verbis γηθεῖν, γάνυσθαι. Ν, 493. γάνυται φρένα ποιμήν. Σ, 556. γηθόσυνος κῆρ. H. in Ven. 217. H. in Ap. 273. φρένας ἀμφιγεγηθώς. H. in Cer. 23. Ν, 416. ἀλλά ἕ φημι γηθήσειν κατὰ θυμόν. Λ, 683. γεγήθει φρένα. cf. ζ, 106.

c. θηέομαι, θαυμάζω, θήπω.

θηέομαι. ω, 90. ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν θηήσαο θυμῷ. ε, 76. πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ. cf. η, 134. ο, 132. Ad verbum θαμβέω ἀνά accedit, cf. δ, 638. οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον. cf. κ, 63.

θαυμάζω. θ, 265. θαύμαζε δὲ θυμῷ.

θήπω. ζ, 166. ἐτεθήπεα θυμῷ.

d. ἐλεαίρειν, ἐλεεῖν, ὀλοφύρεσθαι.

ἐλεαίρειν. τ, 210. θυμῷ ἐλέαιρε γυναῖκα.

ἐλεεῖν. λ, 55. ἐλεήσατε θυμῷ. cf. λ 395. 87.

ὀλοφύρεσθαι. λ, 418. ὀλοφύραο θυμῷ.

e. σεβάζεσθαι, αἴδεσθαι, ταρβέειν, τρομέειν, δείδειν.

σεβάζεσθαι. Ζ, 167. cf. 417. σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ.

αἴδεσθαι. κ, 237. αἰδόμενος σῇσι φρεσίν. περί cum dativo jungitur Ω, 435. τὸν δ' ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι συλεύειν.

ταρβεῖν. [σ, 330. οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖς.] cf. σ, 390. Φ, 574. — η. 50. μηδέ τι θυμῷ τάρβει.

τρομέειν. Κ, 492. μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ νεκροῖς ἀμβαίνοντες. Accusativus apponitur Ο, 627. τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται.

δείδειν. Ν, 163. δεῖσε θυμῷ ἔγχος Ν, 625. οὐδὲ θυμῷ ἐδδείσατε μῆνιν Ζηνός. Ω, 778. μηδέ τι θυμῷ δείσητε λόχον. Ἐν accedit Θ, 138. δεῖσε δ' ὅγ' ἐν θυμῷ. cf. Ω, 672. π, 531. κατά. ω, 353. αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. cf. Ι, 245. H. in Ap. 70. μετά. δ, 825. οὐδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην. H. in Ven. 194. κ, 538. δείδοικα μετὰ φρεσίν. Ἀλεείνω cum dativo junctum est Λ, 494. εἰ δέ τινα φρεσὶν ᾗσιν θεοπροπίην ἀλεείνει. cf. Π, 36.

f. συντίθημι, γιγνώσκω, φράζομαι, μερμηρίζω, ὁρμαίνω, μήδομαι, βουλεύω, νοέω, οἶδα, ἐπίσταμαι, βυσσοδομεύω.

συντίθημι. Η, 44. τῶν Ἕλενος σύνθετο θυμῷ βουλήν. α, 328. φρεσὶ σύνθετο ἀοιδήν. ο, 27. σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.

γιγνώσκω. χ, 501. γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας. α, 420. φρεσὶ θεὸν ἔγνω. Ἐν apponitur Α, 433. αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσίν. cf. Θ, 446. Χ. 296. κατά. χ, 373. ὄφρα γνῷς κατὰ θυμόν. cf. Π, 119.

φράζομαι. Π, 646. φράζετο θυμῷ. ω, 391. Ὀδυσῆα ἴδον φράσσαντό τε θυμῷ. ϱ, 596. φράζεο θυμῷ. ο, 202. ἑῷ συμφράσσατο θυμῷ. Ἐν accedit Υ, 115. φράζεσθον ἐν φρεσίν. Ι, 423. ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ βουλήν. κατά α, 294. φράζεσθαι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. cf. Ο, 163.

Instrumentalis cum hoc verbo jungitur γ, 128. νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ φραζώμεθ' Ἀργείοισιν.

μερμηρίζω. χ, 333. δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριξεν. α, 427. πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. λ, 205. ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας. Ἐν usurpatur β, 93. ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξεν. cf. ω, 218. κατά δ, 116. μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. cf. κ, 351. υ, 10. ω. 235. Ε, 671. Θ, 169. — κ, 50. κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα. π, 237. καί κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίξας φράσσομαι. Β, 3. κατὰ φρένα μερμήριξεν. μετά. κ, 438. μετὰ φρεσὶ μερμήριξα.

ὁρμαίνω. σ, 345. ἄλλα δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν. Κ, 4. πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα. Π, 425. διχθά τέ μοι μέμονε κραδίη φρεσὶν ὁρμαίνοντι. γ, 151. χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα. Ἐν accedit δ, 843. Τηλεμάχῳ φόνον ἐνὶ φρεσὶν ὁρμαίνοντες κατά δ, 120. εἷος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. cf. ε, 365. 424. ζ, 118. Α, 193. Λ, 441. Σ, 15. — Κ, 507. κατὰ φρένα ὥρμαινε. Ξ, 20. ὥρμαινε κατὰ θυμόν. ἀνά Φ, 137. ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμόν. cf. Ω, 680.

μήδομαι. Ξ, 253. σὺ δέ οἱ κακὸν μήσαο θυμῷ. Φ, 19. κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα. cf. Ψ, 176. Ἐνὶ apponitur γ, 132. λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶν μήδετο νόστον. cf. λ, 474. cf. δ, 739. ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας.

βουλεύω. α, 444. βούλευε φρεσὶν ᾗσιν ὁδόν. μ, 57. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς θυμῷ βουλεύειν. κατά accedit ι, 299. βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν.

νοέω. Ι, 600. ἀλλὰ σὺ μή μοι ταῦτα νόει φρεσίν. Ο, 81. φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ. σ, 228. θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα. α, 322. ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι νοήσας θάμβησεν κατὰ θυμόν. Χ, 235. νῦν δ' ἔτι μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι. Apponitur ἐνί γ, 26. ἀλλὰ μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις. κατά Υ, 264. οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

φρονέω praepositione carere non solet. cf. β. 116. τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμόν. cf. Β, 36. Σ, 4. — Κ, 491. τὰ φρονέων κατὰ θυμόν. Θ, 130. τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ. ζ, 313. φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ. cf. η, 42. 75. κ, 317. ξ, 82. ν. 5.

οἶδα. β, 112. ἵν' εἰδῇς αὐτὸς σῷ θυμῷ. Β, 213. ὅς ῥ' ἔπε' φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη. Ε, 226. τ, 248. ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη. Μ, 228. ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων. Ρ, 325. φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς. β, 231. μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς cf. ε, 9. — ε, 226. εἰ μὲν εἰδείης σῇσι φρεσίν. λ, 445. εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδεν. Ἐν accedit Β, 301. εὖ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν. cf. Θ, 366. δ, 632. η, 327. — Φ, 61. ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω. ν, 339. ἐνὶ θυμῷ ᾔδε'. κατά Ε, 406. οἶδε κατὰ φρένα. ο, 211. οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. cf. Δ, 163. Ζ, 447. — Β, 409. κατὰ θυμὸν ᾔδεε. περί ξ, 433. περὶ γὰρ φρεσὶ αἴσιμα ᾔδη.

ἐπίσταμαι. Ξ, 92. ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσίν. cf. ϑ, 240.

βυσσοδομεύω. ϑ, 273. κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων. cf. ρ, 66. — Ἐνί accedit δ, 676. οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον.

g. ἐθέλω, μενοινάω, μέμαα, ἵεμαι.

ἐθέλω. Φ, 177. Π, 255. ἤθελε θυμῷ. Ρ, 488. εἰ σύ γε θυμῷ σῷ ἐθέλεις. cf. Ψ, 894. — ψ, 257. ὁππότε θυμῷ σῷ ἐθέλῃς. Φ, 65. πέρι δ' ἤθελε θυμῷ. cf. Ω. 236. ξ, 146. — ξ, 445. ὅττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλῃ.

μενοινάω. Τ, 164. εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ. Ξ, 221. ἔτι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς. cf. β, 34. ρ, 355. ο, 111. ζ, 180. — Ξ. 264. μετά apponitur: ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.

μέμαα. Ε, 135. θυμῷ μεμαώς. Ο, 298. μεμαῶτα θυμῷ. Ἐν accedit Η, 3. ἐν θυμῷ ἀμφότεροι μέμασαν. cf. Γ, 9. Ν, 327.

ἵεμαι. ἵετο θυμῷ. Β. 589. Ν, 386.

h. ἔχω, φέρω, κεύθω, ἀέξω, πάσχω.

ἔχω. Ν, 487. ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες. τ, 353. πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα. cf. Ω. 282. 674. — ω, 233. μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα. Ω, 91. ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ. ρ, 238. φρεσὶ δ' ἔσχετο. δ, 650. ἔχων μελεδήματα θυμῷ. ξ, 310. ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ. cf. ρ, 13. [ν, 320. φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ.] Ἐν apponitur ο, 445. ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦ-

θον. ξ, 490. νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ. η, 218. ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα. cf. σ, 324. μετά π, 459. πένθος ἔχουσα μετὰ φρεσὶν. Dubitari poterit de B, 33. 70. ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσίν.

φέρω. μ, 247. φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ.

κεύθω. Π, 19. μὴ κεῦθε νόῳ. cf. A, 363. — σ, 406. οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα. (de quo loco vide Ulricum Faesi.) Neque minus huc referendum esse arbitror θ, 548. τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν. Ἐν usurpatur I, 313. ἕτερον κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν.

ἀέξω. A, 195. μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει. cf. ρ, 489. ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξεν.

πάσχω. I, 321. πάθον ἄλγεα θυμῷ. cf. N, 670. ν, 263. Π, 53. Σ, 397. ο, 487. — α, 4. πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν. cf. Ω, 518. πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν. Σ, 430. τόσσα ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα.

Postremo huc referendum est π, 459. μηδὲ φρεσὶν εἰρύσσαιτο.

i. ἔλπομαι, ὄσσομαι, ὀΐομαι.

ἔλπομαι. Ξ, 67. P, 404. 603. ἔλποντο δὲ θυμῷ. φ, 126. ἐπιελπόμενος τό γε θυμῷ. γ, 275. ὃ οὔποτε ἔλπετο θυμῷ. Praepositio usu venit ἐνί Φ, 583. ἔολπας ἐνὶ φρεσίν. cf. ι, 419. φ, 137. — κατά ψ, 345 ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμόν. K, 535. ἔλπετο κατὰ θυμόν.

ὀΐομαι. δ, 452. οὐδέ τι θυμῷ ὀΐσθη θεὸν εἶναι. κατά apponitur τ, 390. κατὰ θυμὸν ὀΐσατο. τ, 132. ἀλλά μοι ὧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται.

ὄσσομαι. Σ, 224. ὄσσοντο δὲ ἄλγεα θυμῷ. ἐνί usurpatur α, 115. ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν.

k. φιλέειν, χαρίζεσθαι, φίλον πέλεσθαι, ἁνδάνειν.

φιλέω. A, 197. 209. ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε. I, 117. ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ. Praepositio accedit περί N, 430. τὴν περὶ κῆρι φιλήσῃ πατὴρ καὶ πότνια

μήτηρ. ο, 245. ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεὺς παντοίην φιλότητα. At πέρι scribendum esse videtur ξ, 146. πέρι γάρ με φίλει καὶ κήδετο θυμῷ.

χαρίζομαι. ζ, 23. κεχάριστο δὲ θυμῷ. Τ, 287. μοὶ δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ. Dativus proprius exstat Ε. 423. 826. Κ, 234. Λ, 608. ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ.

φίλον πέλεσθαι, *similia.* [Κ, 531. τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.] cf. Λ, 520. Ξ, 337. — Ψ, 548. τοὶ φίλος ἔπλετο θυμῷ. Η, 31. ὡς φίλον ἔπλετο θυμῷ ὑμῖν ἀθανάτοισιν. Ξ, 158. στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ. Praepositio apponitur Ω, 423. ἐπεί σφι φίλος περὶ κῆρι. cf. Ω, 61. Φ, 100. τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶν φίλτερον ἦεν. — ω, 435. οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο. θ, 571. ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ. cf. ν, 145. ξ, 397. σ, 113.

Dativus proprius invenitur Ω, 748. 762. ἐμῷ θυμῷ φίλτατε, neque aliter explicabis τ, 343. οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ γίγνεται.

ἁνδάνω. ξ, 337. τοῖσι δὲ κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλή. π, 28. ὣς γάρ νύ τοι εὔαδε θυμῷ. cf. ω, 511. Ν, 485. — Α, 24. 578. ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ. υ, 327. εἴ σφωϊν κραδίῃ ἅδοι ἀμφοτέροιϊν. Ο, 674. οὐδ' Αἴαντι — ἥνδανε θυμῷ. Ἐν apponitur ω, 465. οὔ σφιν ἅδε μῦθος ἐνὶ φρεσίν. Dativus proprius exstat κ, 373. ἐμῷ δ' οὐχ ἥνδανε θυμῷ.

l. δοκέω, εἴδομαι, φαίνομαι.

δοκέω. cum praepositione legitur υ, 95. δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμόν. Dativus proprius invenitur ν, 154. ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα.

εἴδομαι. τ, 283. οἳ τόγε κέρδιον εἴσατο θυμῷ. cf. υ, 304. τοὶ τόγε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ. Ω, 197. τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι. Ἐνί apponitur ι, 11. τοῦτό μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι.

φαίνομαι. Praepositio accedit κατά ι, 318. ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή. cf. 424. λ, 320. Β, 5. Κ, 17. Ξ, 161.

m. μέλω. Ω, 152. μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσίν. η, 208. ἄλλο τί μοι μελέτω φρεσίν. Praepositio apponitur χ, 11. φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ μέμβλετο. α, 151. τοῖσιν ἐνὶ φρεσίν ἄλλα μεμήλειν. cf. 320. — T, 343. ἦ νύ τοι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς. T, 213. τό μοι οὔ τι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μεμήλεν. Σ, 463. μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων. cf. T, 29. ν. 362. π, 436. ω, 357.

Iam restant loci nonnulli singulares. Verbum εἶναι cum dativo locali junctum esse videtur Γ, 45. ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν. B, 241. ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆι χόλος φρεσίν. cf. ϑ, 154. κήδεά μοι μᾶλλον ἐνὶ φρεσίν. Δ, 425. οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή. Π, 157. τοῖσι περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή. ψ, 172. τῇ σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός. ρ, 470. οὐ μὰν οὔτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσίν.

Praetērea hic dativus invenitur: ϑ, 577. ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ. cf. σ, 203. ὀδυρομένη κατὰ θυμόν. cf. ν, 379. — Ω, 549. μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεαι σὸν κατὰ θυμόν. Λ, 340. ἀάσατο μέγα θυμῷ. φ, 301. φρεσὶν ᾗσιν ἀασθείς. Υ, 381. φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν. K, 69. μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ. κ, 553. φρεσὶν ᾗσιν ἀρηρώς. cf. δ, 777. ὃ δὴ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρε ὑμῖν.

Νόῳ sensu locali explicandum esse videtur A, 132. μὴ δ' οὕτως κλέπτε νόῳ. ϑ, 78. χαῖρε νόῳ. Instrumentalis exstat: μ, 211. ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε ἐκφύγομεν. π, 374. ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε. ζ, 220. νόῳ δ' ἐπέβαλλον ἱμάσθλην. π, 198. οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο ᾧ αὐτοῦ γε νόῳ. Dubito de Ω, 377. πέπνυσαι δὲ νόῳ.

Θυμῷ sensu locali positum esse arbitramur etiam in his locis: υ, 301. μείδησε δέ θυμῷ. (Non recte explicavit Faesi) et O, 212. ἀπειλήσω τόγε θυμῷ.

Φρεσί denique instrumentalis est ξ, 290. ὃς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι φρεσίν. P, 260. τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὔνοματ' εἴποι; locativum exsistere puto ϑ, 556. τιτυσκόμενοι φρεσίν. N, 558. τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ᾗσιν.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

